

Sikken dejlig krig

af *Anders Raabauge*

En invitation til en deltager i debatprogrammet "Anne Will" på den statslige ARD-kanal sørgede i november for stor opstandelse i Tyskland. Iklædt en niqab, heldragten med kun en smal sprække til øjnene, fremførte en muslimsk paneldeltager radikale synspunkter.

Det udløste en større, efterfølgende debat om frisindets grænser, som minder om den hjemlige vedrørende Imam-loven. Bør vestlig tradition for rummelighed også rumme de synspunkter, der vil samme rummelighed til livs? Synspunkter bør brydes frit uden at nogle af dem på forhånd er udelukkede, men kan man opretholde det smukke princip i den historisk nye situation, at et nyt, radikalt synspunkt er ankommet fra en helt anden kulturkreds til drøftelserne civilisation - et synspunkt, der dybest set plæderer for at drøftelser er af det onde og gerne vil dem til livs.

"Det hører med til vores forståelse af værdier, at vi konfronterer os med andre holdninger" sagde værten Anne Will, da to af aftenens paneldeltagere protesterede højlydt mod de synspunkter som kvinden bag niqab, den schweiziske konvertit Nora Illi, fremførte.

Hun forsvarede islams kvindesyn og sin egen heldragt, som hun hævdede gav hende frihed. Men hvad der forargede mest, var den forståelse hun udtrykte for at unge, muslimske tyskere drager sydpå for at blive IS-kæmpere. Tyskerne viser ikke islam respekt, og derfor er det ikke så svært at de radikaliserer sig, hed det.

Krigen bliver for dem til en "bitter-hård langtidsprøvelse med uafbrudte op- og nedture", citeredes i udsendelsen fra en artikel, Illi har skrevet på det Islamiske Centralråd i Schweiz' hjemmeside.

De unges strabadser under den sorte IS-fane i Syrien kan i lyset af profeten Muhammeds liv tolkes positivt. Han var jo en krigsherre. Deres indsats vidner om civilcourage, skrev Illi.

I panelet var CDU-politikeren Wolfgang Bosbach forfærdet: "Folk spørger med rette: burde staten ikke gøre mere for at forhindre dette - og så sådan en tekst citeret på statsligt tv! 'Bitter langtidsprøvelse'! Det lyder jo som Ironman!"

Anne Will parerede: "Hr. Bosbach, De kan vel nok forstå, at det ikke er vores tekst".

Bosbach anerkendte ikke argumentet: "Nu har millioner hørt det. Det er ingen bitterhård langtidsprøvelse, det er en barbarisk terror-hær, der farer frem med uhørt grusomhed mod alle, der ikke underkaster sig."

Han fik støtte af panelets islamekspert Ahmad Mansour: "Dette kan man ikke gøre i statsligt tv. Det er åben krigspropaganda."

Kulturens brogede berigelse havde mødt sin grænse. Udsendelsen mødte skarp kritik i den borgerlige presse. Die Welts Ralf Dargent taler om en "skandale-udsendelse" og spørger, om det højreekstreme NPD nu også vil modtage invitationer fra Anne Will?

I samme avis skriver Henryk Broder, at han længe kun har betalt licens med betydelig ærgrelse. Et "demokratigebyr" kaldes det dernede. Han erlagde beløbet, selvom det virkede på ham som om, han skulle betale ved indgangen til et supermarked, uafhængigt af, om han ville købe noget.

"Jeg betaler sådan set for den option at måtte have lov at købe. En forbruger af tv betaler ikke for det, han forbruger, men for det han kunne forbruge. Så lad gå da, tænkte jeg, hvis det tjener den sociale fred. Men nu er det slut."

Synet af den tildækkede, der skønsnakkede IS var imidlertid dråben. Nu er det slut med at erlægge de månedlige 130 kroner, som udgør den tyske licens.

Millioner af muslimer fra Indonesien til Tunesien gik på gaden i vild forargelse over Jyllands-Postens fuldkommen harmløse tegninger, som de tilmed kun kendte fra hörensagen, mens vores værdiforståelse skal bestå i at møde andre holdninger, bemærker Broder. Han vil gerne protestere:

"Det hører til vores værdiforståelse, at der er meget vi ikke diskuterer, fordi det hører til det indlysendes kanon. Tortur, prygle- eller dødsstraf er ikke noget at diskutere. Heller ikke æresdrab eller seksuelt misbrug af børn. Debatten for og imod børneægteskaber er blevet os påtvunget af indvandringen. Vi drøfter det nu, som vi for 15 år siden drøftede dåsepant."

Det er også overflødigt at drøfte niqab eller burka, skriver Broder. Også ud fra argumentet med, at et forbud angiveligt vil forhindre muslimske kvinder i at komme ud og få lov at deltage i det sociale liv. Fuld tildækning er i selve sit væsen ikke social, lyder det fra Broder.

"Til det indlysendes kanon hører, at jeg kan se, hvem jeg har med at gøre. Det er den minimale forudsætning for enhver art omgang med hinanden. Det baserer jeg min værdiforståelse på."

Debatten i Tykland er det sidste år blevet meget mere fri, og Henryk Broder er ikke længere en røst, der råber i ørkenen. Nu farer man også uden omsvøb frem fra de pæne medier:

Kulturredaktør ved Frankfurter Allgemeine, Michael Hanfeld, kalder Nora Illi for "den perfekte propagandist for en nihilistisk tilintetgørelseskult, fordi hun kan fremstille undertrykkelsen – især af kvinderne – som befrielse."

Videre skriver Hanfeld: "Illi taler ikke om mord på de 'vantro', altså alle dem, der ikke vil underkaste sig IS, ikke om voldtægter og tvangsægteskaber. Hun taler om den fuldt tildækkede kvindes 'selvudfoldelse'."

Redaktør på magasinet Focus, Carin Pawlak, kalder udsendelsen for ”en offentlig ørefigen til feminismen i Tyskland, der i årtier har kæmpet for kvinders rettigheder.”

Udsendelsens redaktør Juliane von Schwerin forsvarer sig. Panelets sammensætning førte til en ”tilpas og nødvendig konfrontation”, udtaler hun.

Die Welt har interviewet paneldeltager Wolfgang Bosbach, der opfordrer til tydeliggørelse af, hvad der falder ind under den grundlovssikrede religionsfrihed.

”Religionsfrihed er ikke tåbelighedsfrihed”, erklærer han. Kommer det til kollisioner mellem sharia-islam og vestlig frihedstradition, må førstnævnte vige.

Man standser ikke den voksende islamisme i Tyskland gennem terapeutiske debatprogrammer, anfører Bosbach.

”Vi må ikke længere tabuisere eller marginalisere åbenbare konflikter, men tale tydeligt om dem. Og bliver man bedt om ikke at bære et kors ved et moskebesøg, skal man give afkald på moskebesøget. Også på den måde kan man give et tegn.”

Kvinden i niquaben, 32-årige Nora Illi, er datter af en socialpædagog og en tysk psykoterapeut og var som ung punker. Siden lod hun sig døbe katolske, men viede sig siden til buddhismen. På en ferie i Dubai med sin fraskiltefar som 17 årig traf hun en muslimsk gejstlig, der omvendte hende til islam.

Hun optræder hyppigt i schweiziske og tyske medier. 'Niquab-Nora', kalder schweizerne hende.

”Det ligger i mandens natur, at han på et tidspunkt savner en anden kone”, har hun udtalt om ægtemænd. Derfor skaber flerkoneri harmoni.

Hendes mand har foreløbig dog kun hende. Qasim Illi kalder han sig, også konvertit og schweizer. De har fire børn. Han er kendt for sin anti-Israelske propaganda og hyldester til palæstinensiske selvmordsattentater. Han er dømt for racisme, våbenbesiddelse og besiddelse af forbudt pornografi.

Konvertitterne gør væsen af sig for tiden i Tyskland. I december måned afslørede den tyske Bundesverfassungsschutz, landets efterretningstjeneste, en muldvarp i sit hovedkvarter i Köln. Det skete samtidig med at de tyske myndigheder har indledt en kampagne mod landets salafister, en radikal muslimsk gruppering som står særligt stærkt i Tyskland. Den blev forbudt for en måned siden.

Muldvarpen var knyttet til arbejdet med uskadeliggørelse af salafist-miljøet og blev afsløret i at meddele fortrolige oplysninger om efterretningstjenestens operationer. Han røbede dem under en chat med en efterretningsagent, der udgav sig som islamist.

Den 51-årige familiefar, som var konverteret i al hemmelighed, foreslog tillige sin chatpartner at skaffe adgang for ligesindede brødre til efterretningstjenestens hovedsæde i Köln, så de kunne udøve et bombeattentat mod ”de vantro”, hvilket bestemt måtte være ”i Allahs ånd.” Han erklærede sig tillige villig til ”at gøre alt for at hjælpe brødrene.”